

N:o 49.

Af herr **O. E. Gädda**, *angående ändring i föreskrifterna om vilkoren för lagfarts erhållande.*

Ett tillfredställande tidsenligt ordnande af lagstiftningen angående lagfart å fastighet låter icke förena sig med urgamla former, hvarför öfvergång till ett nytt system kan sägas hafva skett genom den år 1881 utfärdade lagen om tjuogoårig häfd samt om rätt till erhållande af lagfart å fång, derå klander icke inom 10 år väckts, hvilken klandertid genom lagen den 31 december 1891 förkortats till fem år.

Dessa nu anförda lagförändringar utgöra ett alldeles otvetydigt bevis derpå, att behofvet af lättare former för lagfartsärenden blifvit erkänt.

Ett ännu färskare vittnesbörd derom gifves i justitieombudsmannens till innevarande Riksdag gjorda framställning och förslag, att lagfart skulle på landet beviljas af domare i stället för af häradsrätt.

Mot denna uppfattning strider likväl den i § 10 af gällande förordning om lagfart lemnade föreskrift om kungörelse i allmänna tidningar och i kyrkor samt en klandertid af fem år derefter, dock torde det icke böra lemnas oanmärkt, att genom lagen den 19 november 1897 ändring skett i dittills gällande föreskrifter angående kungörelser, så att, hvad min hemort beträffar, antalet kyrkor, der kungörelser skulle uppläsas minskats från 14 till 5.

Jag har från min hemort exempel på att lagfart nekats person, som i 40 år besutit och varit i mantals- och skattskrifningslängd antecknad såsom egare af genom arfskifte vunnen egendom, hvilken under den tid han innehaft densamma ingått i sedermera fastställt laga skifte, dervid hans eganderätt följaktligen af domaren pröfvats och af öfrige delegare i skifteslaget erkänts.

Det förekommer mig därför orimligt, att en person, som under längre tid innehaft en genom laga fång åtkommen fastighet, icke också skulle kunna utan onödigt tidsuppehåll vinna lagligt erkännande af eganderätten till en fastighet, till hvilken annan omöjligt kan visa bättre rätt.

Jag behöfver icke närmare utveckla de olägenheter, hvarmed ett långvarigt uttänjande af lagfartsärenden kan vara förknippadt, enär dessa olägenheter äro allmänt insedda, utan torde med återopande af det redan anförda få hemställa,

det Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära förslag om sådan ändring af nu gällande föreskrifter, att den i § 10 af kongl. förordningen den 16 juni 1875 angående lagfart, sådan densamma numera lyder, bestämda klandertid af fem år må inskränkas till ett år efter sista kungörandet.

Stockholm den 25 januari 1901.

O. E. Gädde.